

Πολλά γράφτηκαν για τον Παύλο τις τελευταίες μέρες. Κάθε κείμενο είχε το ύφος του χώρου από τον οποίο προέρχεται ο κάθε συντάκτης. Μια πολιτική δολοφονία όπως αυτή δεν θα μπορούσε να μην εξελιχθεί σε ένα πεδίο πολιτικής αντιπαράθεσης. Από όλα όσα διάβασα ξεχωρίζω το **κείμενο του Σταύρου Θεοδωράκη**. Με διαφορά η πιο αισχρή απόπειρα «κομματικοποίησης» του Παύλου Φύσσα.

Ως κείμενο φέρει όλα τα στοιχεία της δημοσιογραφικής πορείας του ΣΘ. Ήδη από την πρώτη παράγραφο φαίνεται ποιος είναι ο «πρωταγωνιστής». Πρώτος ενικός, επανάληψη του «μου», προβολή της δικής του ιστορίας. Το θέμα δεν είναι ότι πριν από ένα χρόνο δολοφονήθηκε άγρια από ένα φασίστα ο Παύλος, αλλά ότι ο ΣΘ πήγε στον τόπο της δολοφονίας.

Δεν χρησιμοποιείται πουθενά το επίθετο του νεκρού, ούτε των συγγενών του. Γράφει γι'αυτούς με το μικρό τους όνομα, σαν να είναι φίλοι του. Ωπα, είναι φίλοι του όπως μας ενημερώνει, ή τουλάχιστον θα μπορούσαν να είναι φίλοι του γιατί έτσι τους νιώθει. Προφανώς ο ΣΘ έχει πολλούς φίλους εργάτες στην Ζώνη του Περάματος και μάλλον συχνάζει κι αυτός στις φτωχογειτονιές του Πειραιά αφού μπορεί τόσο εύκολα να τους νιώσει και να περιγράψει μια φανταστική συνηθισμένη τους ημέρα.

Και την περιγράφει με λογοτεχνική γλαφυρότητα σαν η δολοφονία ενός αντιφασίστα να είναι σαν μια όμορφη βόλτα σε ηλιόλουστο λιβάδι ή μια ωραία ευκαιρία να βυθιστούμε στη δίνη ενός ρομαντισμού, ενός πλέγματος εικόνων που υπάρχουν καθαρές μόνο στο φανταστικό όσων θέλουν να μας πείσουν ότι κάπου, σε ένα παράλληλο σύμπαν ζουν άνθρωποι χαρούμενοι, που δεν πλήττονται από την κρίση, δεν κινδυνεύουν από την ανεργία, ζουν όμορφα και κάνουν την φτώχεια τους ευκαιρία για χαρά και ευτυχία.

Στο σύντομο κείμενο του ο ΣΘ προσπαθεί να μιλήσει εξ ονόματος της οικογένειας του Παύλου. Και φαίνεται να τονίζει πολύ το γεγονός ότι ο Παύλος δεν ανήκε σε κάποιο κόμμα και ως εκ τούτου δεν θέλει η οικογένειά του να τον εντάξουν τώρα, μετά τη δολοφονία του. Πολύ σημαντικό αυτό, ιδιαίτερα όταν το κείμενο το γράφει ο επικεφαλής ενός κόμματος! Κάνοντας δύο εκπομπές για τον Παύλο ο ΣΘ μάλλον πίστεψε ότι υιοθέτησε την οικογένειά του, ότι μπορεί να μιλάει για αυτήν, ότι μόνο αυτός είναι ο κατάλληλος να εκφράσει τον πόνο των ανθρώπων. Και από τον πόνο των ανθρώπων επιλέγει να εκφράσει μόνο την επιθυμία τους να μην ταυτιστεί με κανένα κόμμα ο γιός τους.

Η προσπάθεια να αποπολιτικοποιηθεί η δολοφονία του Παύλου συνεχίζεται με επιλεκτικές αναφορές στη ζωή και τους στίχους του. Δεν ψήφισε στις εκλογές, δεν έβγαλε κάρτα ανεργίας, ήταν ένας απλός μουσικός που όταν δεν ηχογραφούσε τραγούδια έκανε βόλτες σαν απλός άνθρωπος. Αν δεν είχαμε ακούσει τα τραγούδια του, αν δεν γνωρίζαμε κι άλλα πράγματα για τον Παύλο, διαβάζοντας το κείμενο του ΣΘ θα πιστεύαμε ότι ήταν ένας απολιτικός νέος που δεν ενδιαφερόταν για τίποτα πέρα από τη μουσική του και από ατυχία έγινε μετά θάνατον αντιφασίστας.

Στην πραγματικότητα ο ΣΘ δεν θέλει να δημιουργήσει την εικόνα του Παύλου ως ενός ακομμάτιστου νέου. Θέλει να δημιουργήσει την εικόνα ενός νέου που με ευκολία θα ψήφιζε το ΠΟΤΑΜΙ αφού κι αυτός δεν συμπαθούσε τις νεολαίες των κομμάτων, δεν γούσταρε να πολυασχολείται με την πολιτική, δεν είχε άποψη για τίποτα παρά μόνο μια γενική απέχθεια για αυτό που βλέπει γύρω του, και ήταν ένα παιδί μιας τυπικής ελληνικής οικογένειας που ζούσε με τις δικές της ανησυχίες μακριά από την βαβούρα της πολιτικής. Κάπως έτσι είναι και το target group του κόμματος του ΣΘ: Πολύ απολιτικός, καμία σχέση με τις παραδοσιακές νεολαίες κομμάτων, άνθρωποι που απλά δεν περνάνε τόσο καλά σήμερα για έναν λόγο αδιευκρίνιστο που μάλλον έχει να κάνει με το γεγονός ότι δεν έχει βρεθεί ακόμα ένας υπερήρωας με

σακίδιο να μας λυτρώσει από τα αμαρτήματά μας δημιουργώντας ένα κόμμα που δεν θέλει να λέγεται κόμμα, ένα κόμμα – μη-κόμμα, το οποίο θα μπορεί να σου δείχνει ότι εκφράζει κάτι διαφορετικό, εναλλακτικό και προοδευτικό, αλλά στην πραγματικότητα θα είναι βγαλμένο από τα όνειρα όλων αυτών που θέλουν την νεολαία, τον απλό κόσμο φυλακισμένο στην αποδοχή της εκμετάλλευσής του.

Γράφει όμως και κάτι άλλο ωραίο ο ΣΘ: Ο άνθρωπος που έδειξε στους Έλληνες το έγκλημα του φασισμού. Ο άνθρωπος που ανάγκασε το κράτος και ίσως μια κοινωνία, να συγκρουσθεί με το τέρας.

Ίσως αυτό έχει μια δόση αλήθειας. Βλέπεις ο Παύλος έδειξε ότι η Χρυσή Αυγή είναι μια συμμορία δολοφόνων, μια ναζιστική οργάνωση βγαλμένη από τους χειρότερους εφιάλτες της ιστορίας. Και είναι σημαντικό που είδαμε- έστω και με αυτό το κόστος- το έγκλημα του φασισμού. Αφού δεν μας το είχαν δείξει έμπειροι, ικανοί, δημοκράτες δημοσιογράφοι που «αποκάλυπταν» τον ρόλο της χρυσής αυγής πίνοντας από τις κούπες με τα λογότυπά της, τουλάχιστον το μάθαμε τώρα. Και ο ΣΘ μάλλον ανήκει στους πολλούς που έπεσαν από τα σύννεφα όταν έμαθαν τι είναι και τι κάνει η χρυσή αυγή.

Πιθανόν να ανήκει και σε αυτούς που πιστεύουν ότι το τέρας του φασισμού θα νικηθεί αν μορφωθούν οι ναζί. Αν τους αγκαλιάσουμε και τους δώσουμε άφεση αμαρτιών, αν γυρίσουμε και το άλλο μάγουλο. Ας περιμένουμε όλοι μαζί να τσακίσει τον φασισμό το σύστημα εκείνο που τον δημιούργησε. Εν τω μεταξύ δυο μέρες μετά την επέτειο της δολοφονίας του Παύλου φασίστες επιτέθηκαν σε φίλο του. Καληνύχτα, καληνύχτα...

Πηγή:2310net